

1

Džeimis su mama gyveno mažame namelyje Sedl Riveryje, Naujojo Džersio valstijoje. Vieną vakarą, kai jis buvo savo kambarielyje antrame aukšte, jo gyvenimas iš esmės pasikeitė.

Jau kuris laikas jis pro langą stebėjo kiemą už Kerės Dauling namo. Ji surengė vakarėlį ir Džeimis siuto ant jos, nes nebuvo pakviestas. Kai jie kartu lankė vidurinę, ji visuomet maloniai su juo elgdavosi, nors jis mokėsi su specialiųjų poreikių vaikais. Tačiau mama jam paaiškino, kad vakarėlyje dalyvavo tik Kerės klasišės draugai, kurie kitą savaitę išvyks į koledžus. Džeimis baigė vidurinę prieš dvejus metus ir dabar turėjo gerą darbą: dėliojo prekes į lentynas vietiniame „Acme“ prekybos centre.

Džeimis nepasakė mamai, kad jeigu vakarėlio svečiai ims plaukioti Kerės baseine, jis ateis ir plaukios su jais. Jis žinojo, kad mama baisiai užpyks, jeigu jis šitaip padarys. Bet Kerė visuomet pasikviesdavo jį plaukioti savo baseine, kai pati plaukiodavo. Jis stebėjo pro savo kambario langą, kol visi vaikai išvažiavo namo, o Kerė likusi viena tvarkėsi vidaus kieme.

Pažiūrėjęs vaizdajuostę iki galo, nusprendė pas ją nueiti ir jai padėti, nors žinojo, jog mama nenorėtų, kad jis taip darytų.

Jis nutykino į apačią, kur mama žiūrėjo vienuoliktos valandos žinias, tada pirštų galiukais nuėjo už gyvatvorių, skiriančių jų kiemelį nuo didelio Kerės kiemo.

Tačiau tada jis pamatė kažkokį žmogų, iš miško įeinantį į tą kiemą. Jis čiupo kažkokį daiktą nuo kėdės, priėjo Kerei už

nugaros, trenkė jai per galvą ir pastūmė į baseiną, paskui numetė tą daiktą į šalį.

„Nedera trankyti žmonių ar stumdyti juos į baseinus, – pamanė Džėmis. – Tas vyras turėtų atsiprašyti, antraip jam gali tekti pastovėti kampe. Kerė plaukioja, taigi galiu eiti paplaukioti su ja“, – pasakė jis sau.

Tas vyras nenuėjo plaukioti. Jis išbėgo iš kiemo atgal į mišką. Pabėgo, ir tiek.

Džėmis nuskubėjo prie baseino. Koją paspyrė kažkokį daiktą ant žemės – golfo lazda. Džėmis ją pakėlė, nunešė prie baseino ir padėjo ant vieno iš šezlongų.

– Kere, čia aš, Džėmis, – tarė jis. – Dabar aš eisiu paplaukioti su tavim.

Tačiau ji nieko jam neatsakė. Jis pasuko prie baseino laiptelių. Vanduo atrodė nešvarus. Jis pamanė, kad gal kažkas ką nors išliejo. Pajutęs, kad vanduo permerkė naujuosius jo sportbačius, o kelnės peršlapo iki kelių, sustojo. Nors Kerė nuolat sakydavo, jog jis gali maudytis su ja, jis žinojo, kad mama įsius, jeigu jis sušlapins naujuosius sportbačius. Kerė plūduriavo vandenyje. Ištiesęs ranką palietė jai petį ir tarė:

– Kere, pabusk.

Bet Kerė tik nuplaukė toliau, į gilųjį baseino galą. Taigi jis grįžo namo.

Žinios dar buvo nesibaigusios, tad mama nepamatė, kaip jis nutykino laiptais aukštyn ir atsigulė į lovą. Žinodamas, kad jo sportbačiai, kojinės ir kelnės šlapi, paslėpė juos savo drabužių spintos apačioje. Jis vylėsi, kad jie išdžius, kol mama juos aptiks.

Užmigdamas jis spėliojo, ar Kerei smagu plaukioti.

2

Buvo po vidurnakčio, kai Mardžė Čepmen pabudo ir suvokė užmigusi žiūrėdama žinias. Ji iš lėto atsistojo ir artrito kamuojami jos keliai sugirgždėjo keliantis nuo didelio patogaus krėslo. Džeimis gimė, kai jai buvo keturiasdešimt penkeri, ir nuo tada jai ėmė augti svoris. „Man reikėtų numesti daugiau kaip dešimtį kilogramų, – pamanė ji. – Bent jau tam, kad mano keliams būtų lengviau.“

Išjungusi svetainėje šviesas ji užlipo į viršų apsidairyti Džeimio kambaryje. Šviesa buvo užgesinta ir išgirdusi tolygų kvėpavimą ji suprato, kad jis miega.

Ji vylėsi, kad jis nenusiminė nepakviestas į vakarėlį, bet nelabai galėjo jam padėti.

3

Sekmadienio rytą, be ketvirčio vienuoliktą, Stivas ir Franė Daulingai tylėdami pervažiavo Džordžo Vašingtono tiltu ir pasuko į savo namus Sedl Riveryje, Naujojo Džersio valstijoje. Abu jautėsi išvargę po ilgo šeštadienio. Draugai iš Velzlio Masačusetso valstijoje pakvietė juos dalyvauti savo golfo klubo varžybose. Jie liko nakvoti, o šįryt anksti išvažiavo pasitikti savo dvidešimt aštuonerių metų dukros Alinos Kenedžio oro uoste ir parvežti jos namo. Ji trejus metus gyveno svetur, tik keletą kartų trumpai lankėsi namie.

Po džiaugsmingo susitikimo oro uoste skrydžio per kelias laiko juostas išvarginta Alina atsisėdo ant užpakalinės visureigio sėdynės ir užmigo. Tramdydama žiovilį Franė atsiduso:

– Taip anksti atsikėlusį dvi dienas iš eilės pajuntu, kokia sena esu.

Stivas nusišypsojo. Jis buvo trimis mėnesiais jaunesnis už žmoną, taigi visus apvalius gimtadienius – šį kartą penkiasdešimt penktąjį – ji atšvėsdavo kiek anksčiau negu jis.

– Įdomu, ar Kerė bus atsikėlusį, kai grįšim namo, – tarė Franė tiek sau, tiek vyrui.

– Neabejoju, kad ji prie laukujų durų lauks pasisveikinti su seserimi, – atsakė Stivas. Iš balso galėjai just, kad jis šypsosi.

Franė laikė prikišusi mobilųjį prie ausies ir vėl išgirdo, kad jos skambutis nukreipiamas į Kerės balso paštą.

– Mūsų Miegančioji Gražuolė vis dar sapnų karalystėje, – kirkendama pranešė ji.

Stivas nusijuokė. Juodu su Frane miegodavo jautriai, jų dukros – priešingai.

Po penkiolikos minučių jie įsuko į savo namo prievažą ir pažadino Aliną. Vis dar užsimiegojusi ji nuklibikščiavo jiems įkandin į namą.

– Dieve brangus! – sušuko Franė apsidairiusi po įprastai tvarkingus savo namus. Tušti plastikiniai puodeliai ir alaus skardinės mėtėsi ant kavos staliuko ir po visą svetainę. Įėjusi į virtuvę plautuvėje šalia picos dėžių ji pamatė tuščią degtinės butelį.

Dabar jau visiškai pabudusi Alina matė, kad tėvai nusiminę ir įtūžę. Ji pasijuto taip pat. Dešimčia metų vyresnė už seserį, ji iškart pajuto, kad kažkas siaubingai negerai. „Jeigu Kerė ištaisė vakarėlį, kodėl jai neužteko proto jam pasibaigus apsiukuopti? – pasvarstė Alina. – Gal per daug išgėrė ir atsijungė?“

Alina klausėsi, kaip motina ir tėvas nuskuba laiptais į viršų šaukdami Kerę vardu. Jie tuoj pat grįžo.

– Kerės čia nėra, – tarė Franė. Dabar jos balsas buvo kupinas susirūpinimo. – Kad ir kur ji išėjo, mobiliojo nepasiėmė, jis guli ant stalo. Kur ji? – Franės veidas balo. – Gal ji sunegalavo ir kas nors parsivežė ją namo arba...

Stivas ją pertraukė:

– Pradėkim skambinti jos draugams. Kas nors turi žinoti, kur ji.

– Lakroso komandos narių sąrašas su telefonų numeriais – virtuvės stalo stalčiuje, – tarė Franė nuskubėdama prieškambariu. Komandoje žaidė artimiausios Kerės draugės.

„Duok Dieve, kad ji miegotų pas Nensę ar Šineid, – pamanė Alina. – Ji turėjo būti visai nusilesusi, jei pamiršo pasiimti mobilųjį. Galiu bent jau pradėti kuoptis.“ Ji nuėjo į virtuvę. Motina pradėjo rinkti numerį, jį balsu skaitė tėvas. Alina stvėrė iš spintelės didelį šiukšlių maišą.

Nusprendusi pažiūrėti, ar nesama šiukšlių užpakaliniame priėngyje, vidiniame kiemelyje ar prie baseino, pasuko ten.

Tai, ką pamatė priėngyje, ją išgąsdino: puspilnis šiukšlių maišas ant kėdės. Pažiūrėjusi į vidų pamatė, kad į jį sudėta nešvarių popierinių lėkščių, picos dėžė ir plastikinių puodelių.

Kerė akivaizdžiai buvo pradėjusi tvarkytis. Bet kodėl ji sustojo?

Nebūdama tikra, ar sakyti tėvams, ką rado, ar tiesiog leisti jiems skambinti toliau, Alina keturiais laipteliais nulipo į vidinį kiemelį ir priėjo prie baseino. Visą vasarą jis buvo atidengtas ir ji nekantravo paplaukioti jame su Kere prieš šiai išvykstant į koledžą, o jai pačiai pradėdant dirbti profesinio orientavimo konsultante Sedl Riverio vidurinėje mokykloje.

Ant šezlongo prie baseino krašto gulėjo golfo lazda, su kuria treniruodavosi jos tėvai.

Alina pasilenkė paimti lazdos, pasižiūrėjo žemyn ir pasibaisėjo. Baseino dugne nė nekrustelėdama gulėjo jos sesuo – su visais drabužiais.

4

Džeimiui patiko vėlai keltis. Prekybos centre jis dirbo nuo vienuolikos iki trijų. Mardžė pusryčius jam paruošė dešimtą. Pavalgiusiam priminė užlipti į viršų ir išsivalyti dantis. Vėl nulipęs jis plačiai nusišypsojo mamai, sulaukė, kol ji pasakys „Labai gražu“, ir spruko pro duris į „savo darbą“, kaip išdidžiai jį vadino. Iki „Acme“ prekybos centro pėsčiomis buvo dvidešimt minučių kelio. Žiūrėdama į jį, einantį gatve, Mardžė pajuto, kad jai neduoda ramybės mintis giliai galvoje.

Užlipusi į viršų kloti jo lovos, prisiminė: Džėmis išėjo apsia-
vęs senus nudrengtus sportbačius, o ne naujuosius, jos nupirk-
tus prieš savaitę. „Po galais – kodėl jis taip pasielgė? – klausė ji
savęs pradėdama tvarkyti kambarį. – Ir kur naujieji sportbačiai?“

Nuėjo į jo vonios kambarį. Jis nusiprausė po dušu, rankšluos-
tis ir šiūruoklė buvo padėti į skalbinių pintinę, kaip ji ir mokė.
Bet nepamatė nė ženklų naujųjų sportbačių ar kelnių, kuriomis
mūvėjo vakar.

„Jis negalėjo jų išmesti“, – pasakė ji sau grįždama į Džeimio
kambarį ir apsidairydama. Lengviau atsikvėpė, bet podraug su-
nerimo pakėlusį netvarkingai sumestus jo daiktus nuo drabužių
spintos apačios, kur jis juos paliko.

Kojinės ir sportbačiai buvo kiaurai permirkę, kelnių klešnių
apačia taip pat.

Mardžė tebelaikė viską rankose, kai išgirdo veriantį klyksmą
kieme už namo. Pribėgusi prie lango pamatė, kaip Alina šoka į
baseiną, o jos tėvai išlekia iš namo.

Ji stebėjo, kaip Stivas Daulingas įšoka į baseiną prie Alinos ir išniřęs neša Kerę, o Alina eina iš paskos kiek atsilikusi. Baisiausiai persigandusi Mardžė žiūrėjo, kaip jis paguldo Kerę ir ima maigyti jai krūtine šaukdamas:

– Kvieskit greitąją!

Vos po kelių minučių prievaža atlėkė policijos automobiliai ir greitosios pagalbos mašina.

Tuomet Mardžė pamatė, kaip policininkas nutraukia Stivą nuo Kerės ir šalia jos atsiklaupia greitosios medikų komanda.

Pamačiusi, kad policininkas atsistoja ir ima purtyti galvą, Mardžė nusisuko nuo lango. Ji ne iš karto suvokė tebelaikanti rankose Džeimio kelnes, kojines ir sportbačius. Nors niekas jai nesakė, ji suprato, kaip jie sušlapo. Kodėl jis ėmė lipti baseino laipteliais, bet apsisuko ir išlipo? Ir kokios čia dėmės?

Ji turi tučtuojau sumesti kelnes, kojines ir sportbačius į skalbyklę.

Mardžė nežinojo, kodėl kiekviena jos kūno ląstelė šaukte šaukia šitaip padaryti, bet pati nesuvokdama kodėl ji suprato sauganti Džeimį.

Policijos ir greitosios pagalbos automobilių sirenų kauksmas ištraukė kaimynus iš namų. Netruko pasklisti žinia: Kerė Dauling nuskendo savo baseine. Daug kaimynų, kai kurie su kavos puodeliais rankose, nuskubėjo prie Mardžės kiemo galo, iš kur galėjo matyti, kas vyksta.

Mardžės kaimynai gyveno didesniuose namuose, supančiuose kuklų jos namelį. Prieš trisdešimt metų juodu su Džeku nusi-pirko šį vieno aukšto namelį dvišlaičiu stogu ir dideliu kaminu per vidurį šiame lenktame, gausiai medžių prižėlusiam sklype. Jų kaimynai buvo tokie kaip jie – darbštūs žmonės, gyvenantys panašiuose nameliuose. Per pastaruosius du dešimtmečius rajonas tapo labiau pasiturintis. Vienas po kito kaimynai pardavė savo namelius nekilnojamojo turto plėtotojams už dvigubai daugiau, negu jie buvo verti. Vienintelė Mardžė nusprendė

niekur neišsikelti. Dabar jos sklypą supo brangesni būstai, o visi juose gyvenantys žmonės – gydytojai, advokatai ir Volstrito verslininkai – buvo turtingi. Visi maloniai su ja elgėsi, bet viskas buvo nebe taip, kaip senais laikais, kai juodu su Džeku puikiai sutarė su kaimynais.

Mardžė prisidėjo prie kaimynų ir ėmė klausytis, kaip kai kurie pasakoja girdėję vakarėlyje grojamą muziką ir matę daugybę automobilių prievažoje ir gatvėje. Bet kaimynai sutarė: vakarėlyje dalyvavę vaikai labai netriukšmavo ir visi išsiskirstė prieš vienuoliktą.

Mardžė partykino į namus.

„Dabar negaliu su niekuo kalbėtis, – pamanė. – Man reikia laiko pagalvoti“, – tarė sau. Džemio sportbačių dunksėjimas skalbyklėje kėlė jai dar didesnę nerimą.

Iš namo ji nuėjo į garažą, nuspaudusi mygtuką atidarė jo duris, sėdo į automobilį ir atbula išvažiavo į savo prievažą. Stengdamasi nesutikti nė vieno kaimyno žvilgsnio, nuvažiavo tolyn nuo minios, susispietusios kieme už jos namelio, ir policininkų, kurių vis daugėjo vidiniame Daulingų namo kiemelyje ir prie baseino.